UN VIS FRUMOS

Întinsă în pat, după munca istovitoare de peste zi în bucătăria cu maşina de gătit cu lemne, gospodina adoarme şi în vis îi apare îngerul salvator;

ARAGAZ

care o va scăpa de neajunsurile de până acum, dându-i putinţa de a-şi face treburile în bucătărie uşor, curat, sistematic într'un timp extraordinar de scurt.

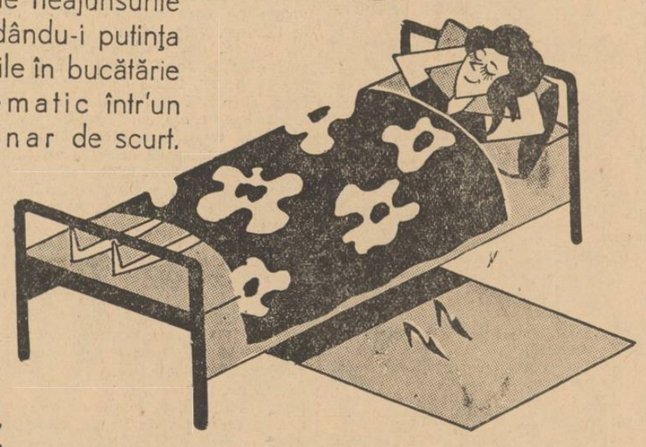

Depozite în toată ţara. În Bucureşti demonstraţii la: Reprezentanţa „ARAGAZ" Calea Victoriei, 51 Magazinul „SANITAS" Bul. Brătianu, 36

ARAGAZ
este visul oricărei gospodine moderne, sătulă de corvoadă inutilă a gătitului după sistemul vechiu.

ARAGAZ
găteşte cu o rapiditate uimitoare; este economic, curat, practic şi sănătos.

NICI O GOSPODARIE FARA

ARAGAZ

50

AMINTIRI

De ce n'am fost copist

de M. MORA

Absolvisem liceul Lazăr, mă înscrisesem la facultatea de drept şi urmăream desbaterile proceselor „mari" dela Palatul Justiţiei. Ce vremuri, ce oameni! Pledoariile erau de multe ori bucăţi de antologie juridică şi literară. Frumosul barei era în floare: Mişu Cornea, Take Ionescu, Alexandru Djuvara, C. Dissescu, Toma Stelian, C. Arion, C. Stoicescu, Vasile Lascar, C. Cernescu şi câte alte inteligenţe, egalate numai de talentul şi cultura lor!

Dar existenţa nu poate fi întreţinută numai cu abstracţiuni, fie chiar sublime. Nevoile concrete se suprapun cu brutalitate celor spirituale.

— De ce nu încerci să fii numit copist la tribunal? mă întrebă într'o zi un grefier binevoitor. Ai avea timp şi pentru universitate şi pentru clinica de aci. Dacă te-ar repartiza la mine, ţi-aşi face înlesniri.

Idee bună şi oportună. Dar cum putea să fie realizată?

— Este adevărat că nu sunt locuri libere. Obţine însă o asigurare pentru cea dintâi vacanţă. Sunt şi oameni cari se ţin de cuvânt. La Justiţie este Eugen Stătescu; de ce nu te duci la el? Şi nu la minister, ci acasă. Primind acolo mai puţini, te va ţine minte mai uşor.

Abia isbutii să pricep ultimele sale cuvinte. Numele rostit mă uluise. Citeam ziare. Începusem să cunosc suprafaţa vieţei politice. Câteva figuri, egal lăudate de unii şi atacate de alţii, mi se fixase în minte. Pe Eugen Stătescu mi-l închipuiam un dictator al justiţiei. Nu aflasem oare, din cronicile desbaterilor parlamentare, că tăia şi spânzura, că mersese până acolo, încât suspenda legea inamovibilităţii, ca să scoată judecători dela Casaţie, şi pe urmă o restabilise, ca să-i propteasca bine pe cei numiţi de el? Un student neputincios răpind timpul unui om atât de puternic: iată o încercare la care nu m'aşi fi putut hotărî, dacă ocrotitorul meu nu m'ar fi dus, aproape împins, până la poarta ministrului justiţiei.

O casă cu două caturi. Uşă mare cu geamuri. Să sun? Grefierul îmi făcea semn de pe trotuar să am curaj. Mă prefăcui că apăs pe buton; el aprobă bătând din picior. Aveam dreptul să-l amăgesc? Răspunsei propriei mele întrebări printr'o apăsare atât de hotărîtă, încât mutra feciorului nu putu să nu protesteze.

— Ce doriţi să vorbiţi cu domnul ministru?

— Vreau să-i comunic ceva.

— Atunci, vă primeşte. Dacă aveaţi de cerut, vă îndrumam la minister.

După câteva minute, un bătrân înalt, slab, cu barbă, cu palton pe umeri, coborî scara de stejar, ţinându-se de rampă şi uitându-se la fiecare treaptă.

Eugen Stătescu îmi întinse mâna şi spuse grav:

— Aştept comunicarea.

Nu ştiu — n'am ştiut niciodată — ce i-am răspuns. Atât de mult mă uluise distanţa ce ne despărţea, deşi eram aproape lipiţi.

Afară, stăruinţele aceluia care aştepta rezultatul nu isbutiră să obţină dela mine decât atâta:

— Mi-a spus să-l previn când se va ivi un post liber şi să cred că va avea grijă de mine.

Dacă l-ar fi înaintat la curtea de apel, grefierul meu n'ar fi fost mai mulţumit. Mă bătea pe umeri în drum spre Palatul Justiţiei şi repetă plin de încredere:

— E ca şi făcut!

Această încredere atinse culmea în clipa când, intrând în biroul său, arhivarul îi înfăţişă demisia unui funcţionar. Trimise după mine numai decât şi-mi zise îmbrăţişându-mă:

— Mâine dimineaţă la minister! Nu uita să timbrezi petiţia! Conu Evghenie să trăiască!

Şi cu toate acestea, pe Eugeniu Stătescu l-am mai văzut tocmai după câţiva ani. Cobora dela Curte pe una din marile scări de marmoră. Era tot cu paltonul pe umeri. Barbu Delavrancea îl zări, îşi scutură coama de leu şi ni-l arătă:

— Iată unul care moare de treizeci de ani!

Ministrul lipsea din Bucureşti. Nu se aştepta la o vacanţă atât de pripită şi nu vorbise despre mine secretarului general Titi Tătăranu, fost şi procuror general la Curtea de apel, om îmbătrânit prea devreme, adus de spinare, privind vecinic în pământ.

Un uşier mă introduse la directorul personalului. Era Gheţu, fost preşedinte de tribunal, precursorul lui Hamangiu la colecţiunea de coduri şi legi. Doi ochi mari, negri, scăpărară prin ochelarii rotunzi: eram mustrat pentru că mă îndreptasem prea sus. Pocăinţa mea n'avu timp să se exprime printr'un cuvânt sau gest umil, fiindcă interveni subdirectorul,— blândeţea întrupată şi luminată de un zâmbet pe care buzele îl împrumutau privirei sale. Cine l-a cunoscut pe Tacu, n'a putut să nu-l preţuiască şi să nu-l iubească.

El mă luă de mână părinteşte şi mă aşeză la masa rotundă din sala de aşteptare:

— Sunteţi numai doi candidaţi la acest post. Deci lupta nu este prea grea. Îndată ce va sosi cellalt, vă voi dicta câteva texte de legi, Cine va scrie mai frumos şi mai corect, va fi numit.

Când revenii cu coala şi transparentul dela tutungerie, găsii pe concurentul meu. Ciudat! Nu mi s'a părut nici o clipă că am în faţă un adversar. Era oare intuiţia că totul era un simulacru şi nu trebuia să-mi fac nici o iluzie, ca să nu sufăr o dezamăgire? Era conştiinţa că vocaţiunea mea nu-şi nimerise drumul ei firesc? Ca şi când ne mai întâlnisem, ne împărtăşirăm părerile, vorbirăm despre familiile şi locurile noastre.

Pe când aşteptam s'apară un uşier şi să comunice subdirectorului că „suntem gata", portarul deschise uşa larg şi se plecă până la pământ înaintea unui om grăbit, lung şi cu barbă neagră, care intră neanunţat la secretarul general.

Noua mea cunoştinţă respiră altfel decât până acum. Părea că se uşurează de o grijă. Toată făptura lui se resimţi. Şi cu sau fără voie, mi se spovedi.

— Este d. Pietraru, directorul Regiei. E dela noi, din Teleorman.

Şi, la ureche:

— Pentru mine vine.

După câteva minute, omul lung, cu barbă neagră, eşi petrecut de Tătăranu, şi plecă tot atât de repede, având aerul că nici nu ne văzuse.

Cu un cod în mână, cu gâtul scurt şi strâns între umeri, Tacu ne dictă o pagină; apoi luă coalele cu primele noastre amprente oficiale şi reintră în biurou; după aceea reapăru, vizibil stingherit, şi, frecându-şi mâinile, spuse viitorului copist:

— S'a constatat că d-ta ai scris mai bine.

Emoţionat, candidatul reuşit uită să-i mulţumească — sau poate că se credea îndreptăţit să ducă repede mulţumirea în altă parte...

Tacu mă mângâiă pe frunte şi mă conduse până la uşă, căutând să mă convingă că-i pare rău de înfrângerea mea — şi niciodată nu m'am îndoit —, că ar trebui să mai încerc şi chiar să sper...

Când, după mulţi ani, vechi director al personalului, el mă primi ca secretar general, mişcaţi deopotrivă. Tacu îmi strânse mâna îndelung, şoptindu-mi:

— Ce fericit sunt că-mi achit astăzi o poliţă veche!

In acea clipă, omul de ispravă şi de credinţă nu ştiia cât de mult îi datoram eu...

MOŞ CRĂCIUN

Moş Crăciun în seara asta,
Când cobori în mii de case,
Nu mă ocoli pe mine,
Vino iar cu cai şi vase,
Vino cu păpuşi şi basme,
Vino iar cu traista plină,
Şi cu bradul cu beteală
Şi cu stele de lumină.
Moş Crăciune stau acuma
Şi privesc pe drum spre tine.
Şi m'apucă o frică mare —
„Poate astăzi nu mai vine!"

Pe genunchii tăi de veacuri
Moş Crăciun, în cartea mare
Nu mă mai citeşti acuma
C'altă dată cu glas tare?
Sau acolo printre rânduri
Ai sărit din zăpăceală
Al meu nume, dus pe gânduri?
Spune, spune,
Moş Crăciune!
Să te mai aştept şi astăzi
Cum te aşteptam odată
Când în pragul casei mele
Descărcai tu, traista toată?
Ţes de zile o poveste
Să ţi-o spun încet doar ţie
Căci în mine glasu-mi spune
„Poate că tot o să vie!"

Moş Crăciun cu barba albă
Şi cu genele petale
Te aştept ca pe la mine
Să te-abaţi puţin din cale
Şi te roagă poezia
Scrisă numai pentru tine
Moş Crăciune, Moş Crăciune,
Adu-mi ce-ai mai scump în lume,
Adu-mi iar copilăria!

MAGDA RAI

O sărbătoare a ochilor....

O CAPO D'OPERA
va fi apariţia Dv. Doamnă, dacă veţi adăuga farmecului natural, frumuseţea superbă a ciorapului „ADY" 101.